

พ่อแม่รังแกฉัน

จ๊วเรื่องหนึ่งแกล่ครั้งเยาว์อยู่
เกาะในจิตติดแน่นแน่นกับปลิง

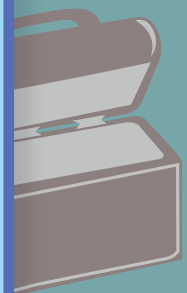
ตามเรื่องนั้นว่ามีเศรษฐีหนึ่ง
มีทรัพย์สินเหลือล้นคณนา
ท่านเศรษฐีมีบุตรสุดที่รัก
บุตรคนเดียวแสนจะหวงดังดวงใจ
มีโรงเรียนไกลบ้านอาจารย์สอน
อุตสาห์จ้างครูมาแต่ไกล
ฝ่ายลูกเรียนผู้เดียวให้เปลี่ยวจิต
อยากได้เพื่อนพูดจาและหารื้อ
เกณฑ์พวกเด็กในบ้านให้อ่านด้วย
ครั้งมีเพื่อนเรียนล้อมอยู่พร้อมพริก
ครูก็ตีจี้ไซมิได้หยุด
หวังให้กลัวอาญาตั้งหน้าเพียร
คือบุตรท่านเศรษฐีหนีไปหา
ปลอมให้เรียนก็ไม่ไปจนใจครัน
อุตสาห์จ้างครูใหม่ตามใจลูก
ครูคนนั้นฉันทไม่เมตตา
แต่เปลี่ยนครูอยู่ฉะนี้ไม่มีเหมาะ
พวกครูๆ เข็ดกลัวกันทั่วไป
บิดาผู้รักบุตรสุดจะกลัว
เที่ยวจ้างครูอยู่ห่างต่างลำเนา
แต่ก็ไม่ยึดไปเท่าไรนัก
ผจญมาปะครูที่รู้ตัว
ศิษย์จะรู้เท่าไรไม่ธุระ
ศิษย์ผู้ใดตั้งหน้าพยายาม
ครูคนนี้ถูกใจอยู่ได้ยึด
ก็ถูกจิตศิษย์ตนย่อมนเวียน

ได้ไปดูจำไว้ได้ทุกสิ่ง
เลยเป็นสิ่งสอนใจจนใหญ่มา

เป็นคนซึ่งสูงชาติวาสนา
มีบ้านช่องแน่นหนาด้วยข้าไท
แกฟุ่มพอกไฟจิตพิสมัย
หวังจะให้สืบบวงศ์ดำรงไป
กลัวลูกอ่อนลำบากไม่พรากได้
ให้สอนในบ้านตนสู้ปรนปรีอ
มักเบือนบิดเบื้อซึ่งเรื่องหนังสือ
พ่อก็อ้อออตามด้วยความรัก
ก็เพื่อช่วยชวนใจให้สมัคร
กลับชวนชักเล่นกันไม่หมั่นเรียน
แกเห็นสุดเอาใจจึงได้เขียน
แต่กลับเพี้ยนผิดคาดถึงขาดกัน
พ่อฟ้องว่า ครูนี้แกล่ตีฉันท
ต้องเป็นอันเลิกกับครูที่อยู่มา
แต่ไม่ถูกใจบุตรสุดจะหา
คนนี้ว่าจู้จี้พิไร
มักทะเลาะเลิกเรียนต้องเปลี่ยนใหม่
ถึงจะให้เงินมากไม่ยอมเอา
ลูกเป็นหนุ่มใหญ่โตยังโง่งง
ค่าจ้างเท่าไรนั้นไม่พรั้นกลัว
ประเดี๋ยวชักเหหันต้องสิ้นหัว
แกหวังชั่วค่าสอนสู้ผ่อนตาม
ชื่อเสียงจะเสียไปก็ไม่ขาม
สอนให้ตามแต่รักสมัครเรียน
ถึงจะจัดจางการเรื่องอ่านเขียน
อยู่จำเนียรโตใหญ่ไว้วิชา

ฝ่ายพ่อแม่รักบุตรสุดจะรัก
ใช้เงินทองกอบกำไม่นำพา
ทรัพย์สินสมบัติมรดกตกแก่ลูก
มีเพื่อนมาฮาฮืออันนับถือตน
เอาอะไรได้ทุกอย่างช่างสะดวก
ทุกอย่างรู้เอาใจไม่ประวิง
ไม่ซำนักทรัพย์สินลมหมดสะดวก
ถ้าผลอ่อนโยนคอยหนีตะลิตะลาน
เพื่อนทั้งมวลล้วนหายเหมือนตายจาก
บ้านของท่านขายเท่าไรให้ราคา
เพื่อนสนุกพลุกพล่านขายบ้านช่อง
ตอนนี้ไปใครเยือนคือเพื่อนดี
บุตรเศรษฐีเป็นมาถึงครานี้
ผิวผู้ดีมีกระดากพะอากพะอำ
ต้องตราตราจากย่านถิ่นบ้านเก่า
พักสถานศาลเจ้าทุกเช้าเย็น
คิดถึงเรื่องเก่าแก่พ่อแม่รัก
ตามใจลูกเหลือล้นคณนา
คิดถึงครูผู้สอนแต่ก่อนเก่า
บางคนเฝ้าจู้จี้พิรีพิไร
จนเหลวไหลได้เชิญถึงเช่นนี้
สิ่งใดพาเสียคนกลับปรนปรี้อ
วันหนึ่งไปถึงถิ่นบ้านชินแส
ร้องขอทานทันทีไม่รีรอ
ลงท้ายแกลกลอกหน้าหาว่าหลอก
หลอกดูลูกสาวข้าหรือว่าไร
ข้าหมอดูรู้จักลักษณะ
รูปลักษณะพักตร์เจ้าเฝ้าผู้ดี
ลูกเศรษฐีฟังว่านำตาหลัง
ร้องไห้โศกขบหน้ากลางจาบัลย์
ท่านเจ้าข้า! พ่อแม่รังแกฉัน
ฉันทำผิดคิดระยำกลับคำชู
ท่านตายฉันนั้นถูกลูกเศรษฐี
ซึ่งยังรู้กอบการงานใดๆ
โอ๊ย! ยิ่งเล่ายิ่งชำระกำเหลือ
เหมือนช่วยชีพข้าเจ้าให้เนานาน
ฝ่ายท่านหมอฟังเล่าสิ้นเค้าเงื่อน
ข้าฟังเจ้าเล่าไปก็ไต่ความ
เข็ดหรือไม่มีใครรังแกอย่างแม่พ่อ
โอ๊ย! หนเดียวชีวิตแทบปลิดปลง
อย่ารังแกอีกเลยลูกเคยเข็ด

บุตรสมัครทางไหนมิได้ว่า
อยู่ไม่ช้าแก่ก็ตายทำลายชนม์
ไม่ต้องปลูกเปลือกแรงแสวงผล
เฝ้าแต่ขนทรัพย์สินจ่ายสบายจริง
จะหยิบหมวกหมวกกรี่เหมือนผีสิง
ดูเหมือนชิงกันมาคราต้องการ
จะหยิบหมวกหมวกกระเดียดข้างเกียดคร้าน
วิ่งเข้าร้านโรงจำนำไม่อำลา
ที่มีมากคือสหายพวกนายหน้า
ผมช่วยค้าขายให้ด้วยไมตรี
พอเงินทองหมดเรียกก็เงียบจี้
ไม่เช่นนั้นเพื่อนโหลโง่งระยำ
ไม่เห็นมีมิตรสหายมารายกล้า
จะคิดทำการอะไรก็ไม่เป็น
ขอทานเขาเลี้ยงตนด้วยขันเช็ญ
ค่อยคิดเห็นโทษตัวที่ชั่วมา
สู้พุ่มพิกไฝฝีกให้ศึกษา
ทุกสิ่งสารพัดไม่ขัดใจ
บางคนเฝ้าฝีกฝนพันวิสัย
ไม่ถูกใจฟ้องพ่อก็อ้ออ้อ
พ่อแม่ที่รักลูกทำลูกหรือ
ร้องไห้ฮือบ่นว่าเหมือนบ้ำบอ
ก็เดินแร่อเข้าไปหาตรงหน้าหมอ
ฝ่ายท่านหมอมองหน้าไม่ว่าไร
เฮ้ย. เจ้าวอกเอ็งอย่ามาไกล
หรือเข้าใจว่ากูไม่รู้ที่
อย่างมึงนะบอกเพศเป็นเศรษฐี
ทำเช่นนี้ตั้งใจอย่างไรกัน
ตอบเสียงดัง “พ่อแม่รังแกฉัน!”
คนบ้านนั้นต่างพากันมาดู
เขาไฝฝินพุ่มพิกฉันอีกชู
จะว่าผู้รักลูกถูกหรือไร
ผู้กลีเลกว่าบรรดาไพร่
เลี้ยงชีพได้เพียงพ่อแม่ขอทาน
โปรดจุนเจือเออะท่านหมอมขอข้าวสาร
จักเป็นการบุญล้นมีผลงาม
แกจึ่งเอื้อนโอษฐ์มีวจิถาม
จึงเห็นตามพ่อแม่รังแกตรง
หรือว่าพอนดอกบอประกะสงค์
ถ้าข้าสองต้องลงอวิจี
ขอจงเมตตาเกิดประเสริฐศรี

ท่านหมอฟังยิ้มเยื่อนอ่อนนวลจี
ข้าไม่यरกรังแกเช่นแม่พ่อ
แม่เจ้าขอสิ่งใดข้าให้ปัน
เจ้าจะตกอวิจิไม่ติดอก
ลูกเศรษฐีตกตะลึงทะเล้งแล
เมื่อไม่ให้ใครจะว่าเจ้าข้าเอ๋ย
จะไล่ไปก็ไม่ไล่ให้ระทม
หมอขยับจับบ่าข้าชี้เจ้า
พ่อแม่รักลูกผิดชนิดไร
เวลานั้นตัวเจ้ายังเยาว์อยู่
เดี๋ยวนี้เจ้ารู้สึกลำบากกาย
ข้าจักเป็นพ่อแม่ช่วยแก้ไข
ถ้ายอมตามข้าว่าไม่ช้านาน
ลงท้ายลูกเศรษฐียินดีรับ
ไม่ว่ามีกิจการสถานใด
แก่ปรานีจีไซ่ด้วยใจรัก
อยู่กับหมอต่อม่าไม่ช้านาน
ชาวเราเอ๋ยพ่อแม่มุ่งแต่รัก
แต่ความรักมักเดินจนเกินแค้น
ตั้งเศรษฐีรักบุตรสุดสวาท
เอาแต่ใจใฝ่ตามความสบาย
ยังมีหน้าข้าว่าตากระดุก
แต่ชาวเราเนาเขตประเทศไทย
เพราะพระราชบัญญัติอุบัติแล้ว
บังคับให้ศึกษาทั่วหน้ากัน
ทีสุดนี้ชาวเราน้อมเกล้าฯ นบ
พระปลุกใจไทยทั่วตั้งตัวเตรียม

เจ้าว่าดีสมจริงทุกสิ่งอัน
ที่เจ้าขอข้าไม่อ่อนตามผ่อนผัน
ก็เป็นอันข้าทำชำระแก่
เจ้าจะออกปากพ้ออย่างพ่อแม่
โอ๊ย! ผมแย้ถูกล่อลวงบ่อดม
นี่กลับเย้ยยกคำที่มดำผม
ว่าแล้วชมชานกลับด้วยคืบใจ
คำที่เล่าบอกช้านาเลื่อมใส
เขาก็ได้ทุกข้อมจนล้มตาย
จึงไม่รู้ยังตนจนฉิบหาย
จงชวนชววยฝึกหัดตัดสันดาน
ต้องตามใจแต่ข้าจะว่าชาน
จักไม่ต้องขอทานเขาต่อไป
ไปอยู่กับชินแสแก่นิสัย
แก้ไขให้ทำสิ้นจนชินการ
จนรู้จักค้าขายหลายสถาน
ก็พ้นการถูพลเป็นคนแคลน
สู้พมพิกในบุตรนั้นสุดแสน
เลยเข้าแดนทุกข้อมระทมกาย
บุตรอุบาทว์มิได้รักสมครหมาย
พ่อแม่ตายก็เพราะตรมระทมใจ
หาว่าถูกพ่อแม่รังแกได้
คงจะไม่พบปะขอประกัน
เหมือนดวงแก้วส่องสว่างทางสวรรค์
พระคุณธรรมข้อนี้ไม่มีเทียม
พระจอมภพภูดินทร์พระปิ่นเสียม
ทุกอย่างเยี่ยมยิ่งคุณวิบูลเอ๋ย

บทกวีโดย พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ)

บทกวีข้างต้น เป็นบทกวีที่ถ่ายทอดเรื่องราวของคำว่า “พ่อแม่รังแกฉัน” ได้เป็นอย่างดี ซึ่งเรื่องราวพ่อแม่รังแกฉันมีการกล่าวชานกันมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่อดีต แต่หากมองเปรียบเทียบกันในปัจจุบันกาลแล้ว พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกจะเป็นไปหรือเปลี่ยนไปอย่างไรกันบ้าง

♥ การเลี้ยงดูเด็กอย่างไรจึงจะถือว่าตามใจมากเกินไป?

ถ้าสงสัยว่าเราตามใจลูกมากไปรีเปล่า ให้พิจารณาว่าในการอบรมเลี้ยงดูลูกของเรานั้นมีการกำหนดขอบเขต กฎเกณฑ์หรือไม่ มากน้อยเหมาะสมเพียงใด เพราะการเลี้ยงดูที่ตามใจมากเกินไป คือ การเลี้ยงดูที่ขาดขอบเขต เด็กไม่เกิดการเรียนรู้ว่าอะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ อะไรคือเหมาะสม อะไรคือไม่เหมาะสม เช่น ตัวอย่างในเรื่องนี้จะเห็นว่า ขอบเขตที่ถูกละเมิดอย่างชัดเจน คือ เรื่องการเรียนหนังสือของลูก ซึ่งพ่อแม่ปล่อยให้ลูกสามารถต่อรองไม่สิ้นสุดจนทำที่สุดไม่ได้ เรียนหนังสืออย่างที่ควรจะเป็น

♥ ขอบเขตและกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมคืออะไร แะไหนจึงเรียกว่าเหมาะสม?

อยากจะเริ่มจากสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดก่อน ถ้ามีการละเมิดข้อกำหนดเหล่านี้เมื่อไร ถือว่ามีปัญหาเกิดขึ้นแล้ว ควรหาทางมาพบแพทย์เพื่อปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือทันที

1. ทำร้ายผู้อื่น หรือ ทำร้ายตนเอง บางครั้งเมื่อเด็กมีอารมณ์อาจทำร้ายคนอื่น เช่น ทูบตี ชกต่อยพ้อแม่ บางคนอาจทำร้ายตัวเอง อย่างเช่น โขกหัวกับกำแพง กรีดแขนตนเอง แม้บางครั้งเขาอาจทำเพราะความโกรธไม่พอใจ เราควรยอมรับว่าความโกรธ ความไม่พอใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ แต่จะมาแสดงออกด้วยพฤติกรรมเหล่านี้ไม่ได้ ไม่เป็นที่ยอมรับ

2. ทำร้ายสัตว์ สัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตสามารถรู้สึกเจ็บปวด ทุกข์ร้อนได้ ถ้าเรายอมให้ลูกของเราสร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานให้กับสัตว์ ก็เท่ากับเป็นจุดเริ่มต้นของการที่เราอนุญาตให้เขาทำร้ายผู้อื่นและตนเองได้ในอนาคต การที่เราสอนเขาในเรื่องนี้เป็นจุดตั้งต้นของการที่ทำให้เขาเข้าใจและรับรู้ถึงความรู้สึกของคนอื่น

3. ทำลายข้าวของ ทรัพย์สิน เมื่ออารมณ์เป็นใหญ่ เด็กบางคนก็เลือกวิธีการนี้มาใช้ระบายอารมณ์ เช่น ทูบตีวีวี ขว้างจานชาม ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมในการระบายอารมณ์เช่นเดียวกัน

ถ้าพบพฤติกรรมทั้ง 3 ข้อนี้ผู้ปกครองควรเข้าไปหยุดพฤติกรรมดังกล่าวทันที อย่ายอมให้ทำต่อไป หากทำให้เด็กสงบสติอารมณ์ เมื่ออารมณ์เย็นลงแล้วต้องพูดคุยด้วยท่าทีจริงจังว่า **“โมโหได้ โกรธได้ แต่จะทำพฤติกรรมเหล่านี้ไม่ได้”** และควรให้เขาได้รับผลของการกระทำของตนเอง เช่น หักเงินค่าขนมตามราคาของสิ่งของที่ทำเสียหาย เข้าไปขอโทษและแสดงการรับผิดชอบเมื่อทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ

นอกจากนี้ยังมีกฎเกณฑ์และขอบเขตอื่นๆ ที่ควรปลูกฝังและกำหนดให้ลูกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ จนกฎเกณฑ์และขอบเขตเหล่านี้หลอมรวมกลายเป็นส่วนหนึ่งของนิสัยหรือบุคลิกภาพของเด็กในอนาคต ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็เกิดจากบุคลิกนิสัย ค่านิยม ทัศนคติของผู้ปกครองนั่นเอง เช่น

- ทำการบ้านให้เสร็จก่อน จึงจะมีสิทธิเล่น
- กินอาหารเสร็จแล้ว ต้องเก็บจานชามที่ใช้เข้าที่ให้เรียบร้อย
- เข้านอนให้เป็นเวลา เช่น ไม่เกิน 2 ทุ่ม (สำหรับเด็กเล็ก)
- เจอผู้ใหญ่ ต้องยกมือไหว้
- ตื่นแล้ว ต้องพับผ้าห่มและเก็บที่นอนให้เรียบร้อย
- เล่นเล่นได้ แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง

กำหนดกฎเกณฑ์สำคัญ แต่ดูแลให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้สำคัญกว่า...

สิ่งที่อยากอาจไม่ใช่การตั้งกฎเกณฑ์ แต่เป็นการบังคับใช้ให้เป็นไปตามที่ตั้งไว้ ซึ่งต้องการความสม่ำเสมอ ความอดทน การจูงใจให้ทำ และที่สำคัญคือระยะเวลาที่เพียงพอที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกนิสัยของลูกในที่สุด